

Burada amaç reklamımızı yapmak değil, insanların dertlerini beş dakika da olsa unutturmak. Onlara kendi dertlerinden başka dertler olduğunu veyahut kendilerinin de devası olabileceğini göstermek. Göstermek de değil. Belki bu konuda onlara fikir vermek, ilham vermek.

Asıl amacımızın bu olduğundan emin misiniz? Herkes bir ölçüde reklam için yaşıyor şu dünyada. Her dakika reklam.

Evet. Reklam da yapmamız gerekiyor. Kendimizden bahsediyoruz, bizim onların ilacı olduğumuzu söylüyoruz. Aslında bu konuda gerçek bir fikrimiz yok. Tanımadığım insanların, durumlarından bîhaber olduğum insanların hangi derdine deva olabilirim ki? Bununla beraber insanın insana benzediğini ve dertlerimizin de birbirine benzediğini görüyoruz. Bizim geçtiğimiz yollardan geçmeye niyetlenen başkaları da vardır büyük ihtimalle.

Belki evet. Gençliğin ne olacağı konusunda bir fikrimiz yok. Onlara mı bunlar?

Hayır, herkes kadar onlara, onlara mahsus bir şey yok burada.

Bugün Melih Altınok'un yazısını okudum. Seçim başarısızlığı konusunda ilk defa makul bir değerlendirme. Makul çünkü diğerlerinde eksik bir şeyler var, altı ay önce Erdoğan'a oy veren insanlardan önemli bir kısmı bu seçimde AKP'ye oy vermedi. Bunun sebebini izah etmekte herkes zorlanıyor.

Diyor ki, kısaca, *devletçiliği aklına geldi AKP'nin*. Evet, bu. Artık *mağdur* değil. Altınok'un *mağdurluğa devam* siyaseti ise pek samimi yürüyecek bir siyaset değil. Muhalif olmanın avantajlarıyla, iktidarın avantajlarını bir arada kullanamazsın. Erdoğan bunu bildiği için Batı'ya muhalif bir çizgiye kaydığını çünkü *bir şeylerin muhalifi* olmadığını sürece oy kaybı yaşaman kaçınılmaz.

Aslında daha *sol* bir söylem tuttursa, bir süre daha muhalif kalmaya devam edebilirdi. Ancak bir yandan *devletin gücü* edebiyatını yapıp, bir yandan da *solculuk* yapamıyorsunuz. Bir yandan Versaille ile yarışıp, bir yandan *zengin düşmanlığı* yapmak mümkün değil. AKP siyasi bazı yol ayrımlarını devlet ve *sağ* taraf lehine kullandı. Gelen de bunun getirdiği.

Aksi tercihlerin sonucunun nasıl olabileceğini bilmiyoruz. Türkiye'deki *İslamcılık*, zaten devletçidir. Milliyetçi değilse de, devletçidir. Ona ulaştınca da, artık devletin tepesine ulaştınca onun siyasi mirasına konmuş, daha doğrusu *borcunu yüklenmiş* oldu. Devleti yüklenince, onunla ezelden uyuşmayan Kürtler'in ilk başta başka *muhalif* mahreçler bulması normal.